

Školní systém

Školní systém tvoří:

- Školka pro děti od 4 do 6 let. Předškolní vzdělávání je v rámci programu Adopce na dálku® podporováno jen ve výjimečných případech, především v chudých rodinách, které jsou závislé na příjmech obou rodičů nebo v rodinách bez otce a bez podpory širší rodiny. O děti, které zůstávají v pracovní době rodičů doma samy, se nemá kdo starat.
- 10 tříd základní a střední školy pro děti od 6 – 16 let (všech 10 tříd je většinou v rámci jedné školy, proto ho ani zde nečleníme do dvou kategorií). Nižší stupeň (primary section) má 7 tříd; vyšší stupeň (označován jako higher primary nebo high school nebo také middle school) zahrnuje 8. – 10. třídu. Na konci desáté třídy skládají žáci souborné zkoušky a získávají certifikát o absolvování středního vzdělání (SSLC).
- Všeobecné vzdělání pokračuje dvěma třídami přípravy na vyšší nebo vysokou školu, tzv. PUC (pre-university course). PUC je ukončeno zkouškou, která je obdobou naší maturity. Absolvování PUC (tzn. 11. a 12. třídy) znamená pro studenta dokončené všeobecné střední vzdělání a velkou naději na osamostatnění se a získání dobrého zaměstnání.
- Vyšší vzdělání
 - Některé obory mohou studenti absolvovat po dokončení 10. třídy základní školy. Tyto učňovské obory jsou většinou 2 – 3 leté, jsou označovány jako vocational courses, absolvent získává certifikát.
 - Některé učňovské obory a vyšší odborné školy studují žáci po ukončení PUC, tzn. 12. třídy. Jsou opět 2 – 3 leté, označovány jako diploma courses - vyšší odborná škola, absolvent získává diplom.
 - Absolvent PUC může pokračovat na univerzitě, kde získá bakalářský titul (college) nebo dokonce magisterský titul (university).

Prázdniny

- duben až květen – letní prázdniny
- začátek školního roku – přibližně 1. června
- poslední 2 týdny v říjnu – státní svátek Pooja
- několik dní volna na Vánoce a Diwali
- státní svátky (liší se v každé oblasti)

Pro děti z vesnických škol, kam chodí naše děti, je obtížné dostat se na univerzitu. Úspěchem je pro ně i vyučení se v praktickém oboru, který dítěti zajistí vyšší šanci na kvalifikované zaměstnání. Dárce bude vždy předem informován, zda je jeho dítě připravené na další studium, a tak bude mít možnost pokračovat v podpoře i na vyšším stupni vzdělávání.

Poznámka: často se v důsledku nízké motivace ze strany rodičů posílají své děti do školy nebo v důsledku nekvality vzdělávacích institucí atd. stává, že děti školu už v průběhu prvního stupně základní školy opouští a zůstávají negramotné. Vláda i neziskové organizace se snaží tomuto stavu předejít zakládáním nejrozličnějších vzdělávacích programů a technických či učňovských škol pro tyto děti. V tom případě neplatí žádná z výše uvedených kategorií a děti různého věku navštěvují technické školy s odlišnou délkou výuky (zpravidla od půl roku do 3 – 5 let).

Osnovy na základních školách jsou téměř stejné jako v České republice. Známkování se ale liší. Děti za jednotlivé písemky, úkoly či zkoušení získávají bodové, resp. procentuální ohodnocení. V závěru nedostávají vysvědčení v podobě tištěného certifikátu, je jim pouze oznámeno bodové ohodnocení z každého předmětu. Žáci musí v průběhu studia složit několik zkoušek hodnocených vždy stupni A až D:

- první velká zkouška po čtvrté třídě (mnoho dětí z chudých rodin končí školu právě po vykonání této zkoušky)
- postupové zkoušky na konci každého dalšího ročníku
- zkouška po desáté třídě uzavírá základní stupeň vzdělání; žáci mohou skládat různé úrovně zkoušek, podle toho, jaké jsou jejich studijní ambice v budoucnosti
- zkouška po dvanácté třídě je obdobou naší maturity; uzavírá střední školu a je podmínkou pro přijetí na vyšší školy

Lidé, kteří neumí číst a psát:

- nemotivují své děti ke studiu, takže většina z nich ukončí školní docházku během 2.- 4. třídy ZŠ
 - mají nízké sebevědomí a nejsou rovnocenným partnerem ostatním vrstevníkům společnosti
 - jsou snadno manipulovatelní, např. při volbách
- často podepíší otiskem palce smlouvu, jejíž správnost nemohou zkontrolovat (např. si od lichváře půjčí 500 rupií a podepíší 5.000 rupií, které pak splácí formou téměř nevolnické práce)
- neumí hájit své zájmy a často přistoupí na velmi nevýhodné podmínky (např. vysoký úrok při půjčkách)

Jídlo

Pro jihoidickou kuchyni je typická rýže (vařená, dušená, smažená, drcená na mouku, placky, slaná, sladká, kořeněná) a rýžové placky (menší idli a velké dosa), dále obilné placky (čapátí a roti) a husté kořeněné omáčky tzv. kari (hlavně luštěninové a zeleninové, příp. s rybou, kuřecím masem aj.). Běžná strava chudých vesničanů není moc pestrá, typické je používání množství koření (hlavně chili). V přímořských oblastech (Honavar, Mangalore) jedí lidé často také ryby. Jinak se jí maso jen při zvláštních příležitostech, hinduisté většinou maso nejedí (alespoň ne vepřové a hovězí), nejvyšší kasta brahmanů se straní veškerého masa i vajec.

Jídlo mají děti třikrát denně:

snídaně – ráno doma před odchodem do školy, kolem 8. hodiny; obvykle nějaké placky, rýži nebo chléb, v těch nejchudších rodinách bývá k snídani pouze čaj nebo káva, připraveno na indický způsob (tj. vařeno rovnou s mlékem a cukrem).

oběd – hlavní jídlo – ve státních školách dostávají děti oběd zdarma (často placky roti, rýže, luštěninové nebo zeleninové kari), do soukromých škol si děti musejí jídlo přinášet a jedí pak společně o polední přestávce (většinou 12:45 – 13:30) přímo ve třídách nebo na chodbách škol, děti, které bydlí blízko od školy, chodí většinou na oběd domů. Pro děti z chudých rodin bývá oběd, který dostanou ve škole, hlavní a jedinou hodnotnou denní stravou – je to součástí vládního programu podpory nejchudších rodin a vzdělání; v některých rodinách to zvyšuje motivaci posílat vůbec děti do školy.

večere – večer bývá jedinou denní dobou, kdy je rodina spolu a schází se ke společnému jídlu, kolem 20. hodiny. Rodiče obvykle odcházejí za prací brzy ráno a v případě, že ten den práci najdou, vracejí se až večer se setměním (mezi 19 – 20 h); děti bývají doma dříve, už v 17 nebo 18 h, připravují se do školy, pomáhají doma nebo si hrají. Hlavními jídlý jsou opět placky a rýže.

Nejsou zde jídla typická pro některou denní dobu. Lidé jedí to, co mají.

I v nejchudších rodinách je prioritou sehnat dost jídla pro děti, proto ani děti z těch nejchudších rodin vyloženě nehladoví a vždy dostanou alespoň jedno jídlo denně. Problémem však bývá jednostranná výživa (hlavně rýže) a nedostatek některých důležitých minerálů a vitamínů, které pak mají za následek podvýživu, poruchy vývoje, narušený imunitní systém, nemoci.

Chudí lidé žijí většinou „z ruky do úst“, nemají doma žádné peníze a za svou denní mzdu večer nakoupí v prvé řadě jídlo pro své děti, v horším případě koupí jídlo na dluh.

Během svátků bývá jinak poměrně jednotvárná strava ozvláštňena tradičními sladkostmi (laddu, holige, karjekai, huggi a jinými většinou doma vyráběnými sladkostmi).

Stejně jako jsou v západním světě největším svátkem v roce Vánoce, nejdůležitějším svátkem hinduistické Indie je **Diwali**. Slaví se na přelomu října a listopadu a trvá čtyři dny. Svátek symbolizuje návrat prince Rámy po mnoha letech ve vyhnanství, lid jej po tomto návratu vítal s lampami v rukou. Tradičně lidé zdobí okolí svého domu řadou svíček, pálí prskavky a ohňostroje (odtud název svátku "Svátek světél"). Světelnou výzdobou se rozzáří i chrámy, místa bohoslužeb. Lidé se oblékají slavnostně do radostných barevných odstínů, vždyť Svátek světél je oslavou prosperity a náklonnosti bohů. Průběh oslav doprovází speciální bohatý pokrm včetně sladkostí pro děti.